

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2762/2544

นาย สมชาย ต้นวิจิตร กับพวกโจทก์ บริษัท เก่งธนา จำกัดผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้าน นาง สมเชื้อ ปราบใหญ่ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179, ป.วิ.พ. มาตรา 132, พ.ร.บ.ล้มละลาย มาตรา 146

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องยื่นคำร้อง ขอให้เพิกถอนการกระทำหรือคำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ และมีคำสั่งให้รับเงิน 8,150,000 บาท จากผู้ร้องกับดำเนินการเกี่ยวกับการซื้อทรัพย์สินต่อไป ศาลชั้นต้นสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ซึ่งหากศาลอุทธรณ์เห็นด้วยกับผู้ร้องจะมีผลเพียงให้ผู้ร้องวางเงินไถ่ร้อยละห้าของราคาทรัพย์สินที่ซื้อโดยวางเพิ่มอีก 8,150,000 บาท และผู้ร้องจะได้รับอนุญาตให้ขยายระยะเวลาวางเงินส่วนที่เหลืออีก 173,850,000 บาทไปจนกว่าศาลจะมีคำสั่งถึงที่สุดเกี่ยวกับคำร้อง ขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดคำร้องดังกล่าวไม่มีผลถึงกับเป็นการขอบังคับให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ดำเนินการขายและโอนที่ดินที่ผู้ร้องซื้อได้ให้ผู้ร้อง จึงเป็นคำขอให้ปลดปล่อยทุกข้ออันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ต้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ 200 บาท ตามตาราง 1 ข้อ 2(ก) ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 วรรคท้าย

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยทั้งสามให้ล้มละลายศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสามเด็ดขาดและพิพากษาให้ล้มละลายแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีประกาศขายทอดตลาดที่ดินโฉนดเลขที่ 3624 และ 6199 ของลูกหนี้ (จำเลย) ไปตามคำขอของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2539 ผู้ร้องวางเงินประกันการเข้าสู่ราคา 1,000,000 บาท และเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินได้จากการขายทอดตลาดในราคา 183,000,000 บาท ซึ่งผู้ร้องต้องวางเงินมัดจำ 45,750,000 บาท แต่ผู้ร้องเตรียมเงินไปไม่พอจึงขอขยายระยะเวลาการวางเงินมัดจำ 15 วัน เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์อนุญาตให้ขยายได้ 3 วัน ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นว่า เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ให้เวลาผู้ร้องในวันเปิดทำการเพียงวันเดียวจึงรวบรวมเงินได้ไม่ทัน ขอให้ มีคำสั่งกลับคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ โดยขอให้ขยายระยะเวลาเป็น 15 วัน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2539 อนุญาตให้ผู้ร้องวางเงินมัดจำได้ภายในวันที่ 27 ธันวาคม 2539 ต่อมาวันที่ 25 ธันวาคม 2539 ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ขอขยายระยะเวลาการวางเงินออกไปอีกโดยอ้างว่ามีผู้ร้องคัดค้านการขายทอดตลาดจึงไม่สามารถโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้แก่ผู้ร้องได้ โดยขอขยายระยะเวลาการวางเงินออกไปจนกว่าศาลจะมีคำสั่งถึงที่สุดเกี่ยวกับคำร้อง ขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด อธิบดีกรมบังคับคดีมีคำสั่งในวันดังกล่าวให้ผู้ร้องวางเงินไถ่ร้อยละ 5 ของราคาทรัพย์สินที่ซื้อโดยวางเงินเพิ่มอีกจำนวน 8,150,000 บาท ภายใน 15 วันนับแต่วันมีคำสั่งและอนุญาตให้ผู้ร้องขยายระยะเวลาการวางเงินส่วนที่เหลืออีกจำนวน 173,850,000 บาท ไปจนกว่าศาลจะมีคำสั่งถึงที่สุดเกี่ยวกับคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด ต่อมาวันที่ 10 มกราคม 2540 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งรับเงินประกันจำนวน 1,000,000 บาท ที่ผู้ร้อง

วางไว้และประกาศขายทอดตลาดที่ดินของลูกหนี้ (จำเลย) ใหม่ เนื่องจากผู้ร้องไม่วางเงินภายในกำหนดวันที่ 9 มกราคม 2540 ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งให้ผู้ร้องวางเงิน 8,150,000 บาท ภายใน 15 วัน นับตั้งแต่วันที่ 25 ธันวาคม 2539 ผู้ร้องลงนามรับทราบคำสั่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์วันที่ 7 มกราคม 2540 จึงครบกำหนดวันที่ 22 มกราคม 2540 ในวันดังกล่าวผู้ร้องนำเงินสดจำนวน 8,150,000 บาท ลงวันที่ 22 มกราคม 2540 ไปชำระ แต่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่รับ อ้างว่า คำสั่งลงวันที่ 25 ธันวาคม 2539 ครบกำหนดวันที่ 9 มกราคม 2540 มีใช้วันที่ 22 มกราคม 2540 จึงรับเงินที่วางและประกาศขายทรัพย์ใหม่ขอให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รับเงิน 8,150,000 บาท จากผู้ร้องและดำเนินการเกี่ยวกับการซื้อทรัพย์ต่อไป เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นคำคัดค้านว่า ในวันที่ผู้ร้องยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 25 ธันวาคม 2539 ขอขยายระยะเวลาการวางเงินนั้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้กำชับให้ผู้ร้องรอฟังคำสั่งและในคำร้องฉบับดังกล่าวผู้ร้องยืนยันว่ารอฟังคำสั่งอยู่ถ้าไม่รอให้ถือว่าทราบแล้ว แต่ผู้ร้องมิได้รอฟังคำสั่ง ฉะนั้นการที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งในวันดังกล่าวและในเวลาการอนุญาตให้เลื่อนการวางเงินไปอีก 15 วัน นับแต่วันที่ 25 ธันวาคม 2539 ซึ่งจะครบกำหนดในวันที่ 9 มกราคม 2540 จึงต้องถือว่าผู้ร้องทราบคำสั่งในวันนั้นแล้ว การที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งรับเงินประกัน 1,000,000 บาท เนื่องจากผู้ร้องมิได้วางเงินในกำหนดจึงชอบแล้ว ขอให้ยกคำร้องค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องของผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยว่า คำฟ้องอุทธรณ์ของผู้ร้องเป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ผู้ร้องต้องเสียค่าขึ้นศาลในชั้นอุทธรณ์ตามจำนวนทุนทรัพย์ที่เรียกร้องแต่ผู้ร้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ให้ศาลชั้นต้นแจ้งให้ผู้ร้องเสียค่าขึ้นศาลเพิ่มโดยชอบแล้ว แต่ผู้ร้องไม่จัดการเสียเพิ่มให้ถูกต้องภายในเวลาที่ศาลชั้นต้นเห็นสมควรกำหนด ถือได้ว่าผู้ร้องทิ้งฟ้องอุทธรณ์ จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีจากสารบบความของศาลอุทธรณ์ภาค 2 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 132(1) ผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "ผู้ร้องยื่นคำร้องคัดค้านคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เนื่องจากเห็นว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำสั่งให้ผู้ร้องวางเงินเพิ่มอีกจำนวน 8,150,000 บาท ภายใน 15 วัน นับแต่วันมีคำสั่ง ผู้ร้องลงนามรับทราบคำสั่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ วันที่ 7 มกราคม 2540 จึงครบกำหนดวางเงินวันที่ 22 มกราคม 2540 ไม่ใช่นับแต่วันที่ 25 ธันวาคม 2539 ที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สั่งให้วางเงิน จึงขอให้เพิกถอนการกระทำหรือคำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และมีคำสั่งให้รับเงิน 8,150,000 บาท จากผู้ร้องกับดำเนินการเกี่ยวกับการซื้อทรัพย์ต่อไป ถ้าหากศาลอุทธรณ์ภาค 2 เห็นพ้องด้วยกับข้อคัดค้านของผู้ร้องดังกล่าวจะมีผลเพียงให้ผู้ร้องวางเงินไว้ร้อยละห้าของราคาทรัพย์ที่ซื้อโดยวางเพิ่มอีกเป็นเงิน 8,150,000 บาท และผู้ร้องจะได้รับอนุญาตให้ขยายระยะเวลาการวางเงินส่วนที่เหลืออีกจำนวน 173,850,000 บาท ไปจนกว่าศาลจะมีคำสั่งถึงที่สุดเกี่ยวกับคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด ซึ่งเมื่อถึงกำหนดเวลานั้น ผู้ร้องอาจไม่นำเงินส่วนที่เหลือจำนวน 173,850,000 บาท มาวาง หรือศาลอาจสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดตามที่มีการร้องขอก็ได้ คำร้องคัดค้านคำสั่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของผู้ร้องดังกล่าว ไม่ได้มีผลถึงกับว่าเป็นการขอบังคับให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ดำเนินการขายและโอนที่ดินที่ผู้ร้องซื้อได้จากการขายทอดตลาดให้ผู้ร้อง ซึ่งเป็นอีกขั้นตอนหนึ่ง จึงเป็นคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้"

ต้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ 200 บาท ตามตาราง 1 ข้อ 2 (ก)ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 วรรคท้าย ไม่ใช่เสียตามทุนทรัพย์ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีคำสั่งจำหน่ายคดีโดยถือว่าผู้ร้องทั้งฟ้องอุทธรณ์นั้นศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย"พิพากษายกคำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค 2 ที่ให้จำหน่ายคดีให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาพิพากษาคดีตามอุทธรณ์ของผู้ร้องต่อไปตามรูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกานี้ให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 รวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาใหม่

องค์คณะ

วัฒนชัย โชติชูตระกูล · พิชัย เตโชพิทยากุล · พีรพล จันทรสว่าง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2762/2544>